

DECREPITUD

Franqueig d'ulls ametllats

Color castanya madura

Cabells lànguids i daurats

boca molsuda i suggerida

*

D'aquell meu rostre juvenil

No en queda mínim rastre

Solcs llueixo a la cara

Fets a semblança d'una arada

*

A la comissura dels llavis

mucositat llefiscosa viva

Són les maleïdes bavalles

que s'escapen com la vida

*

Voltejant la setantena

El cos s'ha declarat en vaga

Es nega i ja no m'aguanta

Una falsa cadira m'amanyaga

*

Empenta les enutjoses rodes
Una hondurenya rodanxona
De bones carns i atapeïdes
Que em provoca i m'esperona

*

La seva descomunal pitrera
Em provoca un trist pessigolleig
l'entreuixa se m'escalfa
i fins aquí arriba el meu desig

*

Els rostres són uns miralls
On l'ànima s'hi reflexa
Ho interpreten uns bons ulls
I els meus fan estremir de pena

La meva mirada eixuta
No és més que la decrepitud
I la falta de delectança
D'una vida en plena senectut

*